

לפגוע ברגשות החדרנית. בי אחד הימים נכנס שתיל לחדר, ולא ראה את ישו על הקיר. הוא היה בטוח שטלמור, שי הקדים אהו, כבר הכניס את הפסל לארון. הוא ישב על מיטתו, החל להתפשט והתכוון להתכנסות, ואז הוא קפץ כנשך נחש. ישו היה במיטתו, מתחת לשמיכה. שתיל אילץ את טלמור להוציאו מהמיטה ולהניחו בארון.

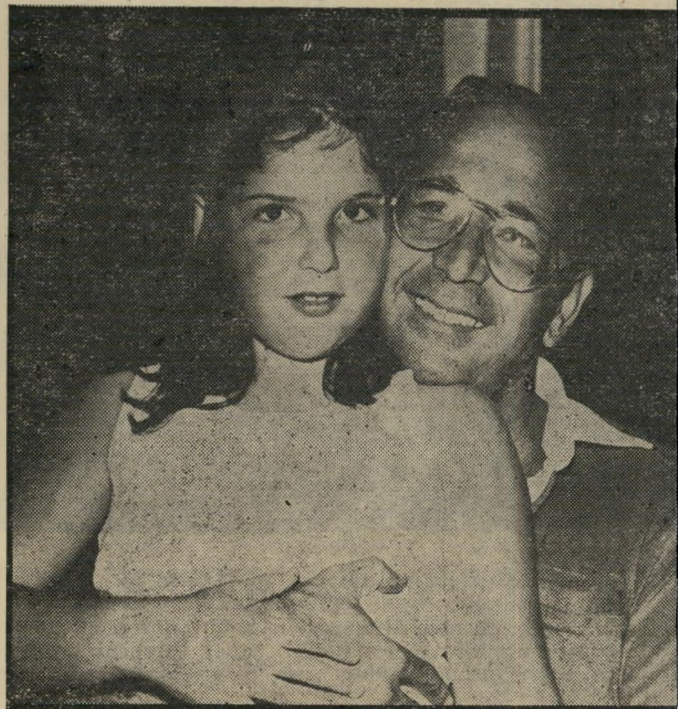
למרות השישוב תלמי יוסף נקרא על שם אביו, נמנע

■ „אני יכולה להציע לכם כריך שינקן“ אמרה המלצרית לעיתונאי יצחק שתיל ולי דובר אגד גירדעין ברמור, ולא הבינה מדוע הביטו בה השניים, שאינם חובשי כיפות, בתימהון. מתברר שלשניים יש סיפור משותף הקשור בשתיל, המקפיד לאכול מזון כשר, למר רות שאינו דתי. ב-1974 הם יצאו לסיור בגרמניה, מטעם אגודת הידידות ישראל-גרמניה. הם שוכנו במלון, שכלל חדר בו היה על הקיר פסלון-עץ

יאיר שמרן

מנהל מחלקת-החדשות של הטלוויזיה, בילה חופשה ביחד עם אשתו, הדסה, בכפר של רפי נלסון. כאשר ראה שטרן את המיספר הרב של הנופשים ואת אוירת העליצות בכפר, הורה לחזמין למקום מייד את כתבה הטלוויזיה בדרום, עופר טלר (משמאל), והטיל עליו להי כין כתבה ליומן השבוע על כפר הנופש, העומד במרכז הסיכסוך.

אלכס גלעד

מפיק-טלוויזיה הבכיר, השווה בי לונדון כראש מחלקת-הספורט האי-רופית של רשת הטלוויזיה האמריקאית אן-בי-סי, הגיע לחופשת-פסח לישראל, ומייד ירד לאילת לבלות חופשה ביחד עם בתו בת ה-9, גליה. גליה התגלתה כילדה עצמאית. היא בילתה עם אביה במיסעדה בחברת יודים, כאשר התעייפה, ביקשה מאביה להזמין עבורה מזונית, צירפה אליה את חברתה, יפית כרמל, בתו של איש-העסקים אייב כרמל, והשתיים חזרו במזונית לבית-המלון.

מנהל מחלקת-ההתיישבות של הסוכנות היהודית, רענן וייץ, מלהיכנס למקום, אחרי שמתנגדי-הנסיגה מסיני הש-תלטו על המושב.

של ישו הצלוב. לשתיל הפריע הפסל מאוד, והם הסכימו ביני-הם שכאשר הם יהיו בחדר, הם יניחו את ישו בארון, ורק בבוקר, לפני צאתם, הם יחזירו אותו למקומו בקיר, כדי לא

רפי נלסון

לקה בשבר בירך כאשר נפל בכפרו שבחוף טבה. נלסון, שסביב הכפר שלו סער השבוע המשבר בין מצריים וישראל, הצטווה עלידי רופאו להתאשפז בבית-חולים, סירב לחוראה ולבסוף שיכנע את הרופא כי ישאירו בביתו, בתנאי שלא יבקר בכפר. במשך שלושה ימים שהה רפי בבית-חאבן שלו, הצופה אל חוף אילת, כשהוא מבלה לא רק בחברתם של הפוחלצים הרבים שלו, אלא גם בחברת רבים מידידיו, שבאו לביקור-חולים, כששמעו על פציעתו.

זה, שבו יוזמו חבריו הקרוי בים. לא יוכל לעולם לפתוח את הפונדק שלו, וכושי נתן להבין שהוא מסכים. אך אז התעוררה בעיה חדשה. למועד דון נכנסים בצפיפות 150 איש, ונח הודיע שהוא יביא לערב, את כל הקיבוץ, כך שלא ברור אם יהיה מקום לרוכשי הכרטיסים.

ראשיה-משלה, מנ"ח בגין, הגיב על שידורי ה-טלוויזיה: „מדוע צריך בכל מיקרה ובכל מחיר להראות משהו שליילי? אין דברים חיוביים אצלנו? אין בנייה, אדירה? למשל, בירושלים, חמש שנות חדשות הקיים דויד לוי.“

בגין סיפר גם על הרגלי קריאת עיתוני-הבוקר שלו: „כל יום אני קורא את העיתון גים לפני ארוחת-הבוקר. ואף על פי כן, יש לי אחר-כך תיאבון לאכול.“

צדקה. נח, בן קיבוץ עין-כרמל, בא לבקר את ידידתו, זמירה („זמי“) ארם, זמרת ומורה להתעמלות שנפגעה ברגלה, כשהחליקה במסלול סקי בשווייץ. יחד עימו הופיע ידו הוותיק, שמעון („כושי“) ריימון, שאותו הוא מכיר עוד מתקופת שירותם המשותף ביחידת-צנחנים. בשיחה שהתפתחה התברר שנוח מנסה לגייס עבור כושי כסף לצורך הקמת פונדק-דרכים בערבה. זמי התעניינה ברעיון, ואז התברר לה שלמעשה חסר סכום של 2500 דולר בלבד לשם קניית גרנטור להספקת חשמל במקום. בחדר ישב מולו סטרוקובסקי, אחד השותפים ברעיון סריק. הוא העלה את הרעיון לערוך ערב שהכנסותיו יהיו קודש לקניית הגרנטור. כושי התלבט וביקש לשמוע את חוות-דעתה של זמי, מסני שי הוא שונא נדבות. היא הסבירה לו שאם לא יערך ערב מסוג

של מישפחת וייץ מעידה על צעידה שמאלה דווקא. בעוד שהסב, יוסף היה מראשי ה-קרן הקיימת לישראל, שעסקה ברכישת קרקעות מערבים, ו-אילו הבן, רענן ממשיך במסורת זו, בתפקידו בסוכנות. הרי שהנכד, יחיעם, מרצה להיסטוריה באוניברסיטה. מתנגד באופן מוחלט להתנחלויות מעבר לקו הירוק.

קריינית הטלוויזיה כר-מית גיא, שהופעתה החיצונית היתה בזמנו עניין למחלוקת בינה ובין מנהל מחלקת-החדשות לשעבר, מיכה לימור, ספרה שכאשר הביא אותה לחדר, „אני לא רוצה שתהיי יפה מדי. אל תיראי כאילו באת מסלון-יופי או ממספרה או מתצוגת-אופנה.“

ביקור-חולים, שערך בן קיבוץ בביתה של זמרת ה-סצועח ברגלה, הוליד ערב